

הכוונה המוצהרת היא לבער את הקיפוח העדתי הקיים - אך המטרה האמיתית היא להבעיר מדורה של שינאה גזענית

באופן מודע גורם גזעני-עדת, תוך ניצול גורמים כלכליים-חברתיים. איך להתייחס אליה? איך נולדו הפנתרים השחורים? מי הו? ליד אותם, ולשם מה? זה נראה כקוריוז: הפנתרים הומצאו, הוקמו וטופחו עדיין אשכנזים, על פי תיאורים אשכנזי זיוות. הדבר כוון היה כימעת פרי המיקרה.

תחילת הדרך במחלקה הסוציאלית של עיריית ירושלים, שבה התרכזו כמה עובדי דים חדשניים, יוצאי והניכי ארצות-הברית. הניסו לפתח גישה חדשה לבעיית נוערי השוליים והעבריינות הצעירה שהפכו מכת-העיר בשכונות הקטמונים ומוצרה. אותה שעה רווחה בארצות-הברית תיאוריה סוציאלית מעניינת. היא התבססה על התנחה שעבר יינות הנוער בשכונות המקופחות של המיעוטים האתניים באמריקה נובעת מ"הרגשות של תיסוף

כול עדתי וחוסר תכלית. העובדים הסוציאליים סברו שבמקום להילחם בכנופיות הרחוב הרצחניות, כדאי להתלבש עליהן ולכוון אותן, לתת להן תוכן עדתי-פוליטי. כך, למשל, התלבשו על כנופיה מפורי סמת בשם "הלורדים הצעירים", שקמה בי שכונות של פורטוריקאים. הכנופיה קיב

חת ההפגנות שתוכננה ליום האחד במאי, השבוע. נושאת כותרת מוזרה: "פנתרים שחורים, סטודנטים ופועלים". הפועלים מהווים מעמד חברתי. הסטודנטים מהווים מעין-מעמד. מה מתווים הפנתרים השחורים? מעמד? אילו רצו להגדיר את עצמם כמעמד חברתי, היו רושמים: "דרי שכונות-העוני", או "פועלים בלתי-מיקצועיים", או אפילו "נוער שוליים". אם, לעומת זאת, רצו להגדיר את עצמם כאירגון, היו גם שאר המשתתפים צריכים להגדיר את עצמם על פי השתייכותם התנועתית. (הפנתרים הציעו לאנשי שי"ח להשתתף בהפגנה).

ההגדרה שנבחרה — בתוספת הדגלים השחורים שבדי הפנתרים — באה להציג מוחות אחרת לגמרי: מוחות של מוצא. הפנתרים מופיעים עם בהפגנה כי זו כנופיה "דתי-גזענית".

עובדה זו מחייבת את ניתוח הבעייה. מזה שנים אפופה פרשת הפנתרים בלבול מחשבתי מכל הצדדים. בחוגי השמאל נרקמה סביבם ריקמה רומנטית, שאין לה ולא כלום עם גישה שמאלית. ולא כל שכן מארכסיסטית. בחוגי הימין התייחסו לנענין בזלזול. בחוגי השילטון הופעל נגד

מאת אורי אבנרי

הדוגמה לחיקוי: עימות בין פנתרים וחיילים בארה"ב

הדגל ששחור

העובדים הסוציאליים העירוניים התחבטו בבעייות כנופיות-הפשע והעבריינים הי צעירים בקטמונים. הם עזרו לגבש קבוצה לדוגמה. מכיוון שכל נוערי-השוליים בי שכונה מסויימת זו היה מורכב מיוצאי-מארוקו. ביקשו העובדים להבליט ציביון זה ולהביא את אנשי הקבוצה להודות עם הציבור שבו הם חיים — עדות המיזרח. כדי לדרבן תהליך זה, חיפשו הי מדריכים העירוניים שם מושך. מי חוסר המצאה מקורית, ומאחר ש"ההווי האמריקאי היה קרוב להם הרבה יותר מהווי עדות המיזרח בישראל, פתחו פשוט את שמו של אירגון כושי אמריקאי: "הפנתרים השחורים".

של אגרוף מורם. תיאוריה זו עלתה. פרחו והתחלטה. כדרכן של תיאוריות. אבל בינתיים הצ' מיחה בירושלים פרי מעניין.

לה צביון פורטוריקאי עדתי, התחילה להנהיג הפגנות לשיפור רמת-המחייה של העדה. והסכה אירגון פוליטי עם כל הי גינונים: מדים, כומתות שחורות, הצדעה

דם כוח גס. התופעה ששמה "פנתרים שחור" ריב" היא נסיון רצוני ראשון ל"הכנים לזירח המדינית הישראלית

השם, כמו הרעיון עצמו, היה תוצרת-ייבוא. אין פנתרים במסורת הישראלית ובהווי הארץ. לגבי הישראלי, זוהי חיה זרה. הכינוי "שחור" חביב על לוחמי-השחור הכושיים באמריקה, אך נחשב כעלבון בעיני יוצאי-אפריקה בישראל. אבל זה לא עניין כל-כך את העובדים הי סוציאליים. הם עסקו בניסוי בשיקום קבוצתי, וכלל לא חלמו על השלכות פוליטיות. אלא שההשלכה התפוצצה בסניהם. המ צאת ה"פנתרים השחורים" נודעה לאמצעי-התקשורת, שעטו על המציאה. הגילוי גרם לסערה בחוגי העירייה. הפוחדת פחד מוות מפני התפוצצות עדתית. לעובדים הסוציאליים ניתנה הוראה חמורה לנטוש את כל העניין מיד.

בעיקבות הוראה זו, ניתקו ממי ציאי הפנתרים השחורים כל מגע עם פריידיהם — וכמו הגורם מ"פראג, הוא יצא לדרך עצמאית.

מהפכה בקביה, טעמון

פנתרים מצאו את עצמם לפתע ללא פטרון. אך במוקד של פירסומת ציבורית רבה. הם היו קבוצה קטנה של בחורים. רבים מהם בעלי עבר פלילי. דוגמה אופיינית של מה שנקרא "נוער שוליים" — נוער

עלי להבה! ההפגנה הראשונה אחרי שהפנתרים החליטו לעבור לקו עדתי תוקפני